

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

XIX. Orpheus idem ac Moses.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

libitu Aristeam solitum Veteres commenti sunt, vivumque sepius apparuisse, cum mortuus putaretur: Moses in Nili profluentem demissus, & morti devotus, vivus exiit; idem, cum à Pharaone ad mortem quæreretur, *fugiens de conspectu ejus, moratus est in terra Madian*; cum mora deinde in monte facta periisse crederetur, salvus illac fusque descendit. Corpus denique Aristeæ, in fullonica defuncti, neutiquam quærentibus apparuit, uti neque illud Mosis, postquam in monte obiit.

Exod. 2. 15.

Musæum idem ac Mosis.

Nansen, libr. 3. de bono, apud Euseb. Præp. Evang. libr. 8. Justin. Paten. Euseb. Præp. libr. 11. cap. 11. Athen. libr. 13. Euthym. Zig. Saracen. Cedren. Chr. Scalig. Not. in Fragm. Herod. libr. 1. cap. 131. & libr. 1. cap. 8. Seld. De Dis Syr. Synt. 1. cap. 4. Clem. Alex. Strom. 1.

Laërt. Proem.

Clem. Alex. Strom. 1. Strab. libr. 16.

Herodot. libr. 7. cap. 6. & libr. 2. cap. 96. Suid. in Measuris. Clem. Alex. Strom. 1. Euseb. Chron. libr. 1. Turn. Adv. libr. 28. cap. 46.

Serv. in Virg. Æn. 6.

Artap. apud Euseb. Præp. Evang. libr. 9.

Orpheus idem ac Mosis.

Clem. Alex. Strom. 1. Euseb. Chron. Eustath. in Hom. Iliad. C.

Herod. libr. 1. Eustath. in Hom. Iliad. C.

XVIII. In Musæo Mosaicum inesse quippiam, vel nomen ipsum nos admonet: nam Numenius Pythagoreus mentionem Mosis faciens, non aliter eum quam Musæum appellat, Lunæ filium fuisse auctores sunt Pseudo-orpheus apud Justinum & Eusebium, & Hermesianax apud Athenæum; idcirco, opinor, quod è Madianitide prodiiit Moses ad Ebræos servitio liberandos. Atqui circumstantes Madianitidem gentes, & Madianitarum non pauci, Lunæ cultui erant dediti. Cubar eam appellabant, seu potius Cabar, hoc est *Magnam*, ut exponunt Euthymius, & Cedrenus; ab Ebræo לילית appellabant & Alilat, quod interpretatur Scaliger, *Noctilucam*: Ebræi dixerunt Lilith: apud Herodotum est ἀλίττα & ἀλιλάτ; cujus religionis vestigia hodie etiam retinere Muhammedanos recte à Seldeno observatum est. Sed de eo nos alibi. Propter diuturnam etiam illam Mosis in Arabia mansionem, Liber, quem Mosem esse constat, in Arabia educatus esse dictus est à Poëtis. Musæo tribuitur Musices studium ac Lyricæ poëseos: calluisse Mosem scribit Clemens Alexandrinus ἰοδυντικῶς τε, καὶ ἀρμονικῶς, ἐπὶ τῆ ἰατρικῶς ἀμει καὶ μουσικῶς. *Numerorum musicorum, sonorumque scientiam, medicinam præterea & musicam*: ac ejus certe hymni extant in Pentateucho. Orphei à quibusdam discipulus, à nonnullis imitator, ab aliis filius fuisse dicitur, Orpheum autem Mosem esse mox ostendam. Primus Musæus Theogoniam & sphaeram docuit, & ex uno omnia esse, in idque resoldi dixit, teste Diogene Laërtio; quapropter Philosophus, & Theologus à Servio fuisse dicitur: hæc mirifice in Mosem conveniunt, qui mundi creationem, & rerum principia explicavit, qui de Deo, uno omnium auctore ac fine, Deique colendi ritibus præclare disseruit; qui à Chaldeis denique & Ægyptiis celestium motuum doctrinis accurate instructus est, ut habet Clemens Alexandrinus. Tres futurorum præciosos vates simul commemorat Strabo, Orpheum, Musæum, & Mosem, qui tres unus, idemque sunt. Igitur ἡρησμοῦς sub Musæi nomine Onomacritus supposuit, & Onomacritum ἡρησμοδοσόν τε, καὶ θεοδότην ἡρησμοῦν τῆ μουσικῆς oraculorum interpretem, & oraculorum Musæi ordinatorem, appellat Herodotus; & alibi quoque prædictorum quorundam Musæi meminit. Floruisse vult Suidas sub Cecrope secundo, in cujus ætatem conjuncti Clemens Alexandrinus, & Eusebius Liberum, & Perseum, & Amphionem. Hi autem expressæ sunt Mosis imagines, uti partim jam demonstratum à me est, partim mox demonstrabitur. Atqui ad ætatem primi Cecropis τῆ θεοῦς, quem Mosem esse dixi, referenda ista erant. Sed Græci Chronologiam ad Mythologiam suam accommodarunt. Hic à me impetrare non possum, ut Turnebi, viri sane quam docti, puerilem errorem præteream: mirari aut plerisque tam honorificam Musæi mentionem à Virgilio factam, Homeri prorsus nullam, ac propterea ipsi aliquam à Græcis livoris labem aspergi. Quasi vero Æneas in inferis nancisci potuerit Homerum, qui diu post Trojanum bellum natus est. Tam diversæ certe de Musæo hominum sententiæ, quas agnovit & conquestus est Servius, veritatem fabulis dissimulatam olent. Disconvenit inter fabulatores de parentibus; nam alii Orphei, quidam Antiphemi, nonnulli Lunæ, alii Eumolpi, alii Thamyra filium fuisse fingunt. Disconvenit de patria; alii quippe Eleusinium, alii Thracem, quidam Thebanum faciunt. De ætate disconvenit; alii enim Orphei coævum, alii antiquiorem, quidam recentiorem statuunt. Definam in præclaro Artapani testimonio, qui disertis affirmat verbis, eum qui ab Ebræis Moses appellatus est, eundem à Græcis Musæum esse nominatum, eundemque Orphei præceptorem fuisse.

XIX. Ad Mosis etiam exemplar Orpheus ipse expressus est. Tempus convenit, nam ponitur Herculi æqualis, Josuæ videlicet, ministro Mosis. Coævus ponitur & Aristæi, & Musæi, & Liberi, & Liberi, quibus omnibus Mosis unus adumbratur. Adscribuntur autem hi à Clemente Alexandrino & Eusebio Cecropis secundi ævo, cum ad ætatem primi Cecropis τῆ θεοῦς, qui fuit Μοσὶ ἀρχαῖος, verius pertineant. Quamobrem duos Orpheas finxerunt Veteres, ut legimus apud Eustathium; quorum alter alterum undecim ἡρησμοῦς præcesserit: quod postremum inter Argonautas, quorum pars magna fuit, vixisse accepissent; alterum autem longe vetustiorum esse suaderet ratio. Quod si juxta Herodotum & Eustathium, aliosque complures, ἡρησμοῦς staturamus annorum circiter triginta, & undecim ἑκατοντάδης annorum ab Argonautarum expeditione retro numeres, in tempora Mosaica incidet. Idem fiet si à belli Tro-

jani temporibus retro numerandi ducas initium, centum enim & viginti Moses explevit vitæ annos. Unde alii undecim ætatibus Trojano bello antiquiorem ponunt Orpheum. Nec inde abluunt, qui novem vixisse eum ætates volunt. Apertissime convenientiam ætatis demonstrat Artapanus in libro de Judæis, cum Mosem Orphei discipulum fuisse scribit. Similis error in Minois, qui Moses est, assignando ævo à Tarrano admissus est: eum enim undecima ætate, *ἑξήκοντα ἔτη*, post Inachum floruisse tradit, cum Mosi coætaneum Inachum statuerit. Merito ergo Orpheum, Linum quoque, & Musæum, Theologorum omnium primos ac vetustissimos à Græcis haberi scribit Eusebius. Poëtarum omnium antiquissimum Orpheum appellant, Iamblichus, & Lactantius, & Theodoretus; ipsique adscriptos libros, antiquitatis esse divinæ scribit Arnobius; & neminem eum habuisse quem imitaretur, Plutarchus asseverat. Minime ab hac opinione discrepat Suidas, cum OEagrum Orphei patrem ab Atlante quintum facit, ac Orpheum proinde sextum. Nam sic Atlantem inter & Orpheum quinque intererunt *ἔτη*, sive anni centum & quinquaginta, quot circiter ponunt Chronologi Atlantem inter & Mosem. Arcadem fuisse putant nonnulli, quod & de Mercurio, & de Pane traditum est, quorum uterque Moses est. Thrax tamen fuisse vulgo creditur: Mercurii enim, quem Mosem esse constat ex superioribus, sacra in Thraciam penetrasse, mihi docuisse videor. Hanc præterea opinionis hujus valde probabilem causam reperio. Dixi supra Minoem, qui Moses est, Cretæ regem fuisse dictum, quod Palæstini *מֹשֶׁה* dicerentur. Ex hac voce facile prodiit vox altera *מֹרְפֵי* transpositis literis, quod ipsissimum Thracum nomen est. Atque inde factum puto, ut Eumolpus quoque, & Musæus, quos Mosi speciem tulisse mox patefaciam, & Proteus de quo idem demonstratum est, Thracæ ab aliquibus habiti sint. Hinc factum etiam, ut Aristæus, alter Moses, in Thraciam ad Bacchum, alterum itidem Mosem, ivisse à Diodoro dictus sit, ab eoque Orgiorum sacris fuisse initiatum, & in Hamo Thraciæ monte ex hominum oculis evanuisse. Factum hinc quoque ut Bacchus appellatus sit Sabazius, à Sabis gente Thracica, quemadmodum perhibet Eustathius ad Dionysii Periegesin; & post debellatos Lycurgum Thracum regem, Thracæque ipsos, regem ipsis Tharopem præfecisse dictus sit, Orgiorumque ritus eum edocuisse, quos OEagro filio deinde Tharops, Orpheo filio OEagrus tradiderit. Horum auctorem Diodorum habeo, qui subjungit Poëtas quosdam, & in iis Antimachus, dicere, non Thracum regem, sed Arabum Lycurgum fuisse. Unde colligere possumus Thracum nomen, gentis alterius Judæis proximæ nomen extrusisse. Hinc factum denique, ut scripserit Hermippus Pythagoram Judæorum & Thracum opinionibus fuisse imbutum. Filius Apollinis habetur Orpheus, Mosi itidem personati. Orphei nomen non multum recedit à nomine Osariph, quod Mosi tribuit Manethos, & nos supra *Solis speculatorem* exposuimus: quippe Astrologiæ studiis ab Orpheo primum institutos esse Græcos Lucianus affirmat; primus & cælorum harmoniam deprehendisse fertur, auctore Servio. Narrat Eustathius Orpheum primo agyrtam fuisse, & collecta demum valida hominum manu, magnam sibi potentiam comparasse: Moses locis plerisque peragratis rediit tandem ad suos, assumptoque Aaron *Venerum simul, & congregaverunt cunctos seniores filiorum Israël*, totique deinde Ebræorum genti præfuit, & summo quidem jure, ac vere regio. Quocirca merito Clemens Alexandrinus: *ἦν δ' οὐδ' ὁ ἄλλο Μωϋσῆς σοφός, βασιλεύς, νομοθέτης. Erat igitur Moses sapiens, rex, Legislator*; & à Thermuthi Pharaonis filia, non adoptatum solum, sed & in paterni regni successionem educatum fuisse ait Josephus; & ab Æthiopicis ut regem fuisse observatum scripsit Pseudo-eustathius in Hexæmeron; & R. Bechai, ut Mosem regem fuisse probet, ei istud Geneseos accommodat: *Et ad eum erit aggregatio populorum*; & hoc quoque Deuteronomii: *Erit apud rectissimum Rex congregatis principibus populi, cum tribubus Israël*. Hinc ergo Orpheus in Thracia regnasse dictus est. Hunc tiam auream capite gestantem exhibent Philostratus, & Callistratus, quod Moses fratri suo Aaroni, cum quo sæpe confunditur, cidarim lamina aurea instructam concinnarit. Sacerdotem appellat Orpheum Virgilius, quod Levitici generis fuerit Moses. Ægyptum se adiisse prædicat Orpheus in adscriptis illi Argonauticis; necnon reconditas hausit Ægyptiorum disciplinas: produnt enim Veteres memoriæ illuc erudiendi causa fuisse profectos & præcis Græcis plerosque, qui ad doctrinæ non vulgaris laudem aspirarent, ut supra jam monui, Melampodem puta, Dædalum, Homerum, Lycurgum, Solonem, Pythagoram, Eudoxum, Democritum, OEnopidem, & Platonem. Atque idipsum de Musæo etiam finxerunt, quem Mosem esse demonstravi. At Theodoretus, non ab Ægyptiis solum, sed ab Ebræis etiam veritatem hos accepisse docet. Ægyptius vero fuit Moses, & eruditus omni sapientia Ægyptiorum. Magna igitur doctrinarum omnium laus Orpheo tributa est, ac Astronomiæ præsertim, ut dixi. Idem & poëtica facultate flo-

Artap. apud Euseb. Præp. libr. 9. cap. 27. Tarran. Orat. contr. gent. & apud Euf. Præp. libr. 10. cap. 11. Euseb. Præp. libr. 10. cap. 4. Iamblich. De vit. Pyth. cap. 14. Lactant. libr. 1. Instit. cap. 4. Theodoret. Sem. 2. De princip. Arnob. libr. 5. Punt. De music. Suid. in *ἑρμῖππος*

Diodor. libr. 4.

Diodor. libr. 5.

Hermipp. apud Joseph. libr. 1. contr. Apion. Maneth. apud Joseph. libr. 2. contra Apion. Lucian. de Astrolog. Serv. in Virg. Æn. 6. Eustath. in Hom. Iliad. xi. Erod. 4. 29. Clem. Alex. Strom. 2.

Joseph. Antiqu. libr. 2. cap. 5.

Gen. 49. 10. Deut. 33. 5.

Philostr. Vit. Apoll. libr. 2. cap. 18. Philostr. Jun. Icon. Callistr. in Stati. Virg. Æn. 6.

Theodoret. Sem. 1. de fide. Act. 7. 28.

Suid. in Orp.
p. 65.

Euseb. Chron.
Eupol. apud
Clement. Alex.
Strom. 1. & Euseb.
libr. 9. cap. 26.
Luc. de Astrolog.
Clem. Alex.
Strom. 6.
Procl. Pison.
Theol. 1. 4. c. 5.
& libr. 6. cap. 8.
Paus. Boreotic.
Diodor. libr. 5.
Lucian. De
Astrol.
Procl. lib. 1. c. 4.

Iamb. De vit.
Pyth. cap. 28.
Theodor. Scr.
2. de fide.

Tzetz. Chil. 11.
Hist. 399.
Mofch. &
Procl. in Hesiod.
Eupol.

Euseb. Præp. Ev.
libr. 11.
Justin. in Pagan.
& de Monarchia.
Clem. Alex.
Strom. 1.
Cyrill. libr. 1.
contr. Julian.

Clem. Alex.
Strom. 1.

ruit. Summa vero ejus fuit in Musicis, ac lyrae cantu præstantia; quo nomine celebratum quoque supra diximus Mosem, & cujus geminus extat Hymnus; unde & Hymnos Orpheus scripsisse dicitur apud Suidam, & Hymni ejus nomine inscripti circumferuntur. Nec de nihilo est quod cum Poëtarum vetustissimis ab aliquibus fingatur Orpheus, alii poëticæ artis inventorem faciunt Mercurium, alii Osiridem; quippe his tribus unus notatur Moses. Singularem fuisse aiunt Orphei in Philosophiæ studiis eruditionem: Philosophorum omnium antiquissimus fuit Moses, ut qui veras mundi origines primus in literas retulerit. Quapropter Eusebius ad annum ab Abrahamo 467, *Moses*, inquit, *Ægyptum derelinquens in eremo philosophatur*; & Eupolemus primum sapientem ait Mosem fuisse. Tantum in Theologicis nomen adeptus esse fertur Orpheus, ut à suis Theologus cognomento appellatus sit, ab aliis *ἱεροδρῆς*; & ejus Theologia, mystagogia, & *ἱερολογία* à Luciano, Clemente Alexandrino, & Proclo Diadocho celebrentur; primumque invenisse scribat Pausanias, quomodo Diis initia fierent, expiarentur scelera, curarentur morbi, & Deorum ira placaretur. Hæc Orpheum ab Idæis Dactylis accepisse Diodorus affirmat: Idæos autem Judæorum progenitores fuisse, imo Judæos ipsos, & Tacitus, & Veterum crediderunt complures, & nos supra docuimus. Primus quoque Bacchi Orgia ab Ægyptiis accepta transtulit in Græciam, quæ Orphica ab eo sunt dicta. Addit Lucianus non dilucide hæc ipsum explanasse inter suos, sed mysteriis occultasse. Unde Proclus Orphicum de rebus divinis differendi modum, eum esse ait, qui sit per symbola; quem cum tenuerit Pythagoras, *Ἐπιπρωτὸν τῆς ὀρφείας ἐπιπρωτίας τῆς ἀποδείξεως*. Imitatorem modi quem in interpretandis & constituendis rebus tenuit Orpheus, dictum fuisse testatur Iamblichus. Quid quod & Panathenæa, & Thesmophoria, & Eleusinia Athenas eum derulisse Theodoretus asseverat, & Isis ac Osiridis sacra in Cereris & Liberi orgia convertisse; testesque citat Plutarchum, Diodorum, & Demosthenem. Quibus significatur totam Græcorum Theologiam fabularum figmentis infuscatam, à Mose provenisse, qui quam peritus fuerit symboliæ Philosophiæ, discere licet ex libro primo Stromatum Clementis Alexandrini. Scripsisse se Orpheus ait in supposititiis Argonauticis, de Chao, de Jovis cultu, & de sacrificiis *ἱεροποιεῖς*: adscribuntur ei quoque à Tzetze Ephemerides, & Decaëterides; quo respexisse opinor Moschopulum, & Proclum, Hesiodi interpretes, cum de bonis & malis diebus scripsisse Orpheum dixerunt. Quinciam tabulas ab eo descriptas commemorat Euripides in Alceste. Mosis manifesto hæc congruunt, qui Leges divinas in Tabulis exaratas proposuit, festa solennia suis assignavit temporibus, sacrorum ritus sanxit, & rerum principia posteris prodidit. At quæ ex Orpheo attulerunt Aristobulus Peripateticus apud Eusebium, Justinus, Clemens Alexandrinus, Cyrillus, & alii, ea prorsus videntur à Veteribus Christianis conficta, & ex sacrorum Codicum segminibus confuta: neque verum est Orpheum, postquam *πλουσίως* dedidicisset, & Mosis doctrina fuisset imbutus, hæc scripsisse; quod putavit Justinus, & Cyrillo persuasit, & supposititiis carminibus conare probatus est. Minum aperiant ea quæ de Orpheo refert Suidas; ex cujus *ἱερολογίαις* scriptionibus *ἡ ἐπιπρωτία* ea depromit de rerum primordiis, & fabricatione mundi, de summo omnium opifice, de sanctissima Trinitate, de hominis creatione, & animæ origine, quæ ex Christianorum exhedris prorsus videntur esse profecta. Eiusdem sunt commatis, quæ apud Patres proxime laudatos Orphei nomen ferunt. Moses illic appellatur *ὕδωρ*, hoc est, *aquis ortus*; illic Legis Mosis à Deo tradita, & duabus inscripta Tabulis sit mentio; tum Verbi Dei, quo conditus est orbis, & *πρωτογενίας* hominis, & infusionis animæ ratione pollentis in humanum corpus; commemoratur illic & Chaos, & tenebræ rebus omnibus incubantes, & lux deinde orta, & nox prior die; tum & Unigena quidam Chaldæis oriundus, cui soli mortalium omnium videndum se Deus permisit. Tam infabre hæc interpolata sunt, ut fraus manifesta sit, suamque novitatem prodant. Veteres enim qui Mosis scrinia compilabant, parce id faciebant & sobrie; scite etiam & industrie; hic intemperanter & media luce grassatur. Cæterum quando rerum series eo loci nos deduxit, quæramus obiter quis sit ille Unigena. Clemens Alexandrinus eum vel Abrahamum esse conjectat, vel filium ejus Isaacum. At Unigena non fuit Abrahamus, qui fratres habuit Nachor, & Aran; neque rerum celestium ac naturalium peritia claruisse fertur Isaacus, quod iste de illo Unigena prædicatur. Ego intelligi Mosem posse cenfeo, qui quamquam Unigena non fuit, Unigena tamen ab exoticis quibusdam gentibus habitus est; velut ab iis qui sub Adonidis eum, aut Zoroastris simulacro expresserunt: omnibus autem Ægyptiorum discipulis fuit innutritus, proindeque Astronomiæ, cujus studio plurimum delectata est Ægyptus, ut sapius jam notavi. Verumtamen id dubium relinquo; nam nec eorum penitus improbo sententiam, qui post Clementem referunt ad Abrahamum: ei enim adscripta

adscripta est à Berofo, & Eupolemo, & Artapano, Astronomiæ inventio; & de eo ait Dominus apud Isaiam: *Quia unum vocavi eum.* Unde *μορογανης* dictus videri potest, uti observatum doctissimo Grotio: quamquam illic *אברהם* dicitur Abrahamus, hoc est *Unus*, non *אברהם* *Origena*. Itaque unus est ratione *απογορευω*, qui innumeri ex uno illo prodierunt; non vero ratione *δυσγόωνω*, quod tamen necesse erat, ut *Unus* exponi posset *μορογανης*. Prisca vero illa Argonautica, Orphei sunt cujusdam Crotoniatae, quem Suidas Pisistrati temporibus floruisse docet. Hymnos autem, & librum De lapidibus sibi vindicat Onomacritus, Pisistrato itidem aequalis. Testes sunt Tatianus & Suidas. Quemadmodum enim sub Musæi nomine *χρησικς* ediderat, ut perhibent Herodotus, & Clemens Alexandrinus; ita & sub Orphei nomine has scriptiões lucubravit. Sed ad rem. Vaticinia in Ægypto à se edita esse profiteretur Orpheus in Argonauticis, quod vere præstitit Moses. Itaque inter gnaros futurorum vates, Orpheum, Musæum, & Moïsem Strabo collocavit; veriusque dixit Celsus quam censuit, cum Orpheum *hand dubie sancto afflatum fuisse spiritu, εμπερικλυδως οσιω χρησάμενον πνευματι* affirmavit. Lyra à Mercurio inventa, ab Apolline Orpheo tradita est; quippe unus Moses tribus his exprimitur: proptereaque in cælum translata esse fertur Orphei lyra, quod Dei laudes Hymnis suis Moses concelebravit. Feras cantu mansuetescere dictum esse Orpheum testatur Horatius, quod sylvestres homines victu fœdo, & cædibus deterruent: quo Moïsi in Israëlitis delimiendis, & ad obsequium suum flecendis, ac per desertam circumducendis notatur industria, & eloquentiæ vis ad persuadendum efficax. Leges etiam, itidem ut Moïses, Orpheus scripsisse fertur. Magia scientissimus dicitur fuisse Orpheus, & Idæorum Dactylorum occultis artibus institutus, quod Magorum Ægyptiorum præstigijs eluserit Moïses, omnemque eorum industriam superarit. Quomobrem & Moïsem, *ως γόρυτα & άπαταύνα, ut prestigiatorum & impostorem*, nonnulli calumniati sunt. Orpheo denuntiat Iafon, in Argonauticis, sine eo in Colchidem pervenire non posse Argonautas: quippe Israëlitis Chananaeam adeundi auctor & dux Moïses fuit. Quemadmodum Bacchus matrem Jovis ignibus necatam, ita uxorem serpentis morſu interentam Orpheus ad vitam revocavit: an quod Moïses Israëlitas serpentis morſibus infestatos, excitato Serpente æneo, incolumes præstitit; an quod Mariam sororem lepris laborantem sanavit? Ad inferos bis adiisse dicitur Orpheus; quod & infans in Nilum tanquam periturus abjectus sit Moïses, & quod propter diuturnam in monte cum Deo pertractam moram periisse creditus sit. Quidam Orpheum fulmine à Jove percussum interiisse volunt; argumento ducto vel à fulguribus & tonitribus grandine mistis, quæ ad domandam Pharaonis contumaciã Moïses extensa virga de cælo clicuisse memoratur in Exodo; vel ab iis quibus Sinai montis vertex perſtrepebat, cum Deum Moïses alloqueretur. Caput Orphei in Hebrum fluvium projectum fuisse fertur, quod profluente Nili Moïses infans commissus sit. Caput Orphei revulsum à cervice fabulantur fuisse loquax, & consultum de futuris veridica responsa dedisse: fortasse quod Moïses, Propheta ut erat, in libris suis superscriptis, & futurorum prænuntiis, tanquam in re præſenti loqui visus sit. Latet & anei Serpentis historia in fabula, quam narrat Ovidius de serpente, qui caput Orphei dentibus invadens, ab Apolline in lapidem mutatus est. Orphei mortem infinitis stertibus Bistonides femina prosecuta sunt, ut scribit Antipater in Anthologia. Quotannis similiter Adonin, quem Moïsem esse ostendimus, mulieres lugebant. Moïsem *steverunt filii Israel in campeſtribus Moab triginta diebus.* In Olympo monte, juxta Pausaniam, & Antipatrum, sepultus est Orpheus: Moïses in monte Nebo obiit. Quid plura, cum scenam hanc omnem aperte retegat Aristoteles, quem scripsisse testificatur Cicero, Orpheum nunquam fuisse? Eiusdem aſertorem sententiæ Dionysium quemdam citat Suidas. Sed & Androtion apud Ælianum, docet nullam literarum notiã Thracas habuisse; imo vero literis uti in rebus turpissimis habuisse; unde colligit, male inter Sapientes recenseri Orpheum, ipsique adscripta carmina esse suppositicia. Addimus nos, supposititium esse & ipsum, & quasunque de eo fabulas Mythologi referunt, mutato nomine de Moïse narrari.

XX. Multa Linus cum Orpheo communia habet; tempus, parentes: nam Mercurio natum Linum quidam statuunt, alii Apolline; quapropter & Orphei fratrem fuisse tradit Apollodorus. Sapientia commendatur uterque; & cum eos collocet inter sapientes Celsus apud Origenem, tum Lino primum locum tribuit. Scripsisse dicitur uterque de rerum principiis. Ac Linum quidem memorant Diogenes Laërtius, & Johannes Tzetzes, de mundi ortu, de plantarum, animaliumque generationibus scripsisse, atque hoc Poëmaturum suorum exordium fecisse:

ὦν ποτὲ πρὸ χειρὸς ἔβη, ἐν ᾧ ἅμει πάντα ἐπαύει,
Exit aliquando tempus illud, cum omnia simul orta sunt.

Berof apud Joseph. Antiq. libr. 1. cap. 8. Eupol. & Artapan. apud Euf. Præp. Ev. l. 9. Is. 51. 2. Grot. Annot. ad l. i. De verit. relig. Christ. Suid. in Orp. 66. Tatian. Orat. contr. Gent. Herodot. libr. 7. cap. 6. Clem. Alex. Strom. 1. Strab. libr. 16. Cels. apud Origen. contr. Cels. libr. 7.

Horat. De art.

Joseph. libr. 2. contr. Apion.

Exod. 9. 23.

Ovid. Metam. libr. 11.

Anthol. libr. 3. c. 25. Epigr. 10. Deut. 34. 8. Paul. Bæotic. Antip. Anthol. libr. 1. cap. 25. Epigr. 9. Cicero. libr. 1. De nat. Deor. Suid. in Orp. 66. Ælian. Var. Hist. l. 8. c. 6.

Linus idem ac Moïses.

Apollod. libr. 2. Origen. libr. 1. contr. Cels. Diog. Laërt. Proem. Tzetzes. in Heſod. l. 27.